

Дзвоник

№85

Журнал для українських дітей Румунії
Місячник Союзу Українців Румунії. 7 рік видання, квітень, 2014 рік

*Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!*

Dzbonuk (Clopotel)

№ 85, 2014 р.

Журнал для українських дітей
Румунії.

Заснований у 2007 році.

Над *Dzbonukom* працювали:

Головний редактор: Микола Корсюк

Редактор: Людмила Дорош

Редколегія: Іван Ковач, Михайло
Михайлюк, Михайло Трайста, Марія
Чубіка.

Адреса редакції:

м. Бухарест, вул. Раду Попеску, 15,
с.1

тел.: 021-222-07-29; 021-222-07-37;
телефони/факси: 021-222-07-37

Друкарня:

«S.C. SMART ORGANIZATION
S.R.L.»

Adresa redacției:

str. Radu Popescu 15, sect. 1

București, România.

Наша електронна адреса:
redactia.clopotel@gmail.com

Dzbonuk пропонує:

- * казки
- * оповідання
- * вірші
- * загадки
- * дитячу енциклопедію
- * сторінку народознавства
- * пісеньки
- * сторінки-розмальовки
- * рухливі ігри

Увага! За достовірність надрукованих матеріалів відповідають їх автори!

Олександр ПІДСУХА

МОВА

Ой яка чудова українська мова!

Де береться все це, звідкіля і як?

Є в ній ліс-лісок-лісочок, пуща, гай,
діврова,

Бір, перелісок, чорноліс. Є ще й байрак.

І така ж розкішна і гнучка, як мрія.

Можна «звідкіля» і «звідки», можна і
«звідкіль».

Є у ній хурделиця, віхола, завія,

Завірюха, хуртовина, хуга, заметіль.

Та не в тому справа, що така багата.

Помагало слово нам у боротьбі.

Кликало на битву проти супостата,

То звучало сміхом на полях плаката

І за все це, мово, дякуєм тобі.

Скрізь одне жадання, і мета, і ясність.

Живемо, працюємо, як одна сім'я,

І краса новітня окриля сучасність,

Цю красу звеличує мова і моя.

Нас далеко чути, нас далеко видно,

Дмуть вітри історії в наші паруси.

Розвивайся й далі, мово наша рідна,

І про нас нащадкам вістку донеси.

Ірина МОЙСЕЙ

Великодній кошик

На полиці в кладовці стояли два кошика: один великий, а інший трохи менший, але новий-новенький, ще навіть у целофані запакований.

Коли Малого кошика принесли і поклали на полицю, Великий сусід прийняв його дружелюбно, навіть почав вводити в курс справ, розповідав про те, які у них, кошиків, обов'язки. Малий слухав уважно і з нетерпінням чекав того дня, коли його нарешті візьмуть із полиці і понесуть у ліс чи сад, чи ще кудись. Але його так і не брали, а от Великим сусідом користувалися часто. І кожного разу, повертаючись на своє місце на полиці, Великий кошик розповідав Малому, де бував, що бачив. «Сьогодні у саду були, яблука збирали. Наклали в мене яблук гарних, червонобоких, а пахнущих вже!.. Я весь яблуками тими пропах, відчуваєш?» А іншим разом: «Сьогодні були в лісі... Як же там гарно!.. Зелено, пташки співають. А якими грибами мене наповнили!..» Малий кошик задрісно зітхав, якби в нього були очі, він, мабуть, і заплакав би, але очей в нього не було, тому він тільки сумно поскрипував лозовими прутиками.

А потім настала зима. Але й тоді для Великого кошика знайшлося заняття. Його заповнили горіхами. Малий кошик дивувався, чому і в нього не поклали хоч кілька горішків, чи бодай кілька квасолин, ну хоч що-небудь. Він так і стояв запакований в целофан біля свого Великого сусіда, сповненого почуттям власної гідності через свою постійну зайнятість.

Дні минали, у Великому кошику горіхів меншало, як і надії Малого. А потім настала весна. Великий кошик уже з нетерпін-

ням чекав нових пригод і був дуже здивований, коли одного дня взяли Малого сусіда, а його залишили одного на полиці.

Малий кошик весело порипував, коли його розпаковували з целофану. Які пригоди його чекають, куди ж його понесуть,? До лісу, чи в сад, про які він стільки чув від свого Великого сусіда? Як же він здивувався, коли його поклали на стіл і застелили дно біленькою салфеткою. Такого сусіда йому ніколи не розповідав. Малий кошик захвилювався – його чекало щось зовсім невідоме. Потім в нього поклали гарну паску, кільце запашної ковбаски, яйця. Він знав, що таке яйця, йому сусід розповідав, але ніколи не казав, що вони можуть бути такі різнобарвні, ще й з візерунками. Невдовзі кошик був наповнений, а коли його накрили гарним вишитим рушником, він так розхвилювався, що, мабуть, заплакав би з радості, якби в нього були очі. Але очей в нього не було, тому він радісно заскрипів лозовими прутиками.

* * *

Через кілька днів, коли його, знову запакованого в целофан, повернули на полицю, він захоплено розповідав своєму Великому сусіду, де був і що бачив. Розповідав, як його поклали на м'яку траву біля церкви, де поряд було ще багато-багато таких же гарних кошиків, як яскраво горіла свічка, встромлена в паску, як гулко били дзвони, як, кроплячи свяченою водою, священник промовляв: «Христос воскрес!», а йому радісно відповідали: «Воістину воскрес!». А ще сказав, що він не просто Малий кошик, бо всі його називали Великоднім.

Корнелій ІРОД

Квітень

Отже, після березня – квітень. Він середина весни, коли довкола все зеленіє: сади, городи, поля, луги та узліски й разом з'являються перші весняні квіти. Білий ряст та ніжно-сині півники (яких називають ще й ірисами) найпершими оповіщують, що весна прибула й у наше подвір'я; хоч іноді ще трапляються й приморозки, цим квітам байдуже – мужньо переносять таке випробування. Таму люди й кажуть: «З'явилися біля оселі півники – весна присіла на призьбі».

Як не дивно, але в давнину українці йменували цей місяць не інакше, а таки березнем. Сучасна назва – квітень – з'явилася в українській літературній мові, правда, ще в XVI-му сторіччі, але постійне її вживання припадає лише на початок минулого століття.

Письменники вживали переважно слово апріль – від латинського «апріліс», або ще давнішого «апріліум», що означає «сонячний». Правда й те, що у різних регіонах України є й місцеві назви квітня, як ось: «краснець», «лукавець» (певна річ, що через примхливу іноді погоду цього другого за календарем природи місяця весни), «снігогін», «дзюрчальник», «водолій» та ін.

Також цікаво знати, що давньоруська назва квітня – це «цвєтєнь», а інші слов'янські народи мають, розуміється, свої назви цього місяця; так білоруси йменують його «красавік», болгари – «цветник», чехи і словаки – «кветєнь», поляки – «квєцєнь», сербохорвати – «цвѣотань».

З приходом квітня у всіх людей, а зокрема у селян, побільшуються турботи, по-

в'язані з сезонними роботами: починали орати, сіяти ранні ярові, виводити маржину на пашу тощо. Недаром народ – саме для цих робіт – втілював свою мудрість у чимало приказок та в промовисті прислів'я: «Минув марець (тобто березень) – готуй у поле ярець», або «Кидай мене (себто насіння) у болото – буду як золото».

Але крім клопоту та різних весняних робіт, квітень приносить людям найбільше християнське свято – Великдень, або Паска (правда, іноді Великдень припадає – завжди тільки в неділю – й на початок травня, але не пізніше восьмого числа). А Великдень дійсно вели-

кий день, бо в той день воскрес Господь Ісус Христос. Називається це свято ще й Паскою не тому (як дехто думає), що обрядове печиво, якого випікають до цього дня, зветься паскою, а навпаки: назва печива походить від назви свята. А слово «паска» походить від старосврейського «пасха», що означає «перехід». А ось про який перехід ідеться. Значення цього слова пов'язане з визволенням євреїв з єгипетського рабства: Бог допоміг євреям не тільки визволитись з-під фараонівського гноблення, а сприяв і їхній перхід по Червоне море, щоб могли дійти під проводом Мойсея в обітовану землю.

Але до Великодня готують не лише паску, а й крашанки та писанки. А вже хто не знає, що краса українських писанок (у нас, головню буковинські та марамороські) славиться на увесь світ!

(Продовження на 12 сторінці)

Леонід ПОЛТАВА

Великодні писанки

Що за дивнії яєчка
наша курочка знесла!
Намальоване гніздечко,
ще й пташиночка мала,
навкруги – барвисті квіти,
жовті, сині гілочки...
Чи здогадуєтесь, діти,
що це? Певно – писанки!
Їх не курочка знесла,
їх матуся принесла,
ми гуртом розмалювали
для святкового стола:
сяють наші писанки,
як весняні квіточки!

Йосип СТРУЦЮК

Жайвірковий Великдень

Вітерець бринить гілками
і гойдає тишу.
Добре жайвірковій мамі –
писанки всім пише.

З піднебесся сіра птиця,
бо весни месія,
в сіру землю, як годиться,
дзвінко зерна сіє.

Що за зерна! Що за трелі!
Що то за причина!
І сміється світ веселий
добрими очима.

Жайвірок малий і сірий
взяв на крильця небо,

в свято першим він повірив –
так, напевне, й треба.
Сіра птиця, як годиться,
сіє, посіває,
з Великоднем всіх вітає,
Бога звеличає.

Леся ХРАПЛИВА

На Великдень найясніше сходить сонце
І найголосніше дзвонить дзвін,
Заглядає радість у віконце,
Усміхається весна з усіх сторін.

На Великдень найніжніше пестить вітер,
Мерехтять квітки від ранніх рос,
Приглядається, як гагілки виводять діти
Із усмішкою, Воскреслий Сам Христос!

Олександр ОЛЕСЬ

Писанка

Я писанка-красуня,
Вся в рисках і квітках.
Красу митців несу я,
Їх славлячи в віках.
Щоби моїм убранством
Втішалися малі,
Мене кладуть на свято
На пишному столі.
Без мене наше свято
Не буде тим, чим є,
Бо писанка багато
Всім радості дає.

Михайло Гафія ТРАЙСТА

Тригоди лісових друзів

7. Велика таємниця

Після того, як Козенятко Тимофійко шепнуло на вухо лісовому царю, хто така Африка, а вельможа зрозумів, що її нема чого боятись і для війни не треба готуватись, він дав два царських наказів: перший, як ви вже добре знаєте, що війни не буде, а другий – щоб всі звірі зібрались наступного дня в той самий час на тому самому місці, бо прийде Олень Семен Рогатий і пояснить усім? хто вона та Африка, яка тільки гармидеру та страху навела їхньому лісу.

Раді, що війни не буде, лісові друзі поверталися додому розмовляючи між собою, як годиться добрим сусідам та одноліццям.

– Вам не цікаво, пане Даниле, що за слова сказало козенятко на вухо Бурмилові?

Заспаному, що той скасував війну з Африкою? – запитав Вовк Карпо Швидкий свого сусіду Кабана Данила Іклатого.

– Цікаво, пане Карпе, бігме цікаво, але про це треба б розпитати у Лиса Микити Хитрого, та хто зна, чи і він знає, чи цар розкрив йому таку таємницю? – задумано почував потилицю Данило.

– Та яка там таємниця? – вмшався в бесіду Іжак Панас Голка. – Хіба ви не чули, що завтра Семен Рогатий пояснить нам? хто така Африка і чого їй від нас треба.

– Еге, коби ви здорові, мої дорогенькі, те, що вам розкаже Олень Семен Рогатий, дрібничка! Про те що? Тимофійко шепнув на вухо світлішому царю, про справжню таємницю ви не дізнаєтесь ніколи! – гордо промовив Заєць Сидір Боягуз.

– Невже ти знаєш ту таємницю? – здивувались звірі.

– А як? – аякнув гордо Сидір Боягуз.

– Знаєш ти Чорта Лисого, те знаєш! – кинула в нього нехорошим словом Білка Галька.

– Ви що, зовсім осліпли?.. Не бачили, що і мій Вітька став перед його величністю Бурмилом Заспаним?

– Якщо б ти знав таємницю, то не стояв

був ні твій Вітька, ні Тимофійко перед його величності, – махнула пухнастим хвостом гілка і поплигала собі далі.

– Ну тоді, якщо так, то ви не дізнаєтесь вовік віков справжньої таємниці! – погрозив Заєць.

– Та що ти, Сидіре, хіба ми винуваті, що пухнаста Галька тебе образила? – спробував одобрити Сидіра Іжак Панас Голка.

– Ні, не скажу, поки та гордохвоста не приповзе на колінах і не попросить пробачення від мене! – відповів гордо Боягуз.

– Дивно, дивно, хто таке чув колись, аби такий вельможа, як Ведмідь Бурмило Заспаний, послухався нашепту, якогось там маляти Козенятки? – здивувалась Сойка Гафійка.

– А якщо Козенятко Тимофійко намовив нашого вельможу, щоб здатися у руки страшній Африці без бою? – запитала Сорока Білобока.

– Ніхто не бачив тієї Африки, навіть ви, Гафійко, її не бачили, хоча хвалилися, що бачили її страшну-престрашну, ходячи краєм лісу, – посміхнулася Ворона.

– Але ж ви самі чули, коли Тимофійко признав, що Африка існує, – відповіла засоромлена Сойка.

– Це правда, але Тимофійко не говорив, що вона страшна.

І так лісові друзі розійшлися по своїх домівках, ліс затих, тільки в царському палаці Вельможа Ведмідь Бурмило Заспаний, попиваючи з кухля солоденького

меду, розмовляв зі своїм радником Лисом Микитою Хитрим.

– Ось бачиш, Микито, прислів'я каже, що треба слухались поради старих і що молодим не слід втручатись у розмову старших, але ми добре зробили, що послухались молодих, якби не Козенятко Тимофійко та Зайчатко Вітька, ми б даремно витратили кошти на озброєння лісового війська, а також витратили б даремно час.

– Так, так, вельможний Бурмиле! – погодився хитрий Лис.

– Оцих двох малят треба нагородити за їх хоробрість і гострий ум!

(Далі буде)

Микола СИНГАЇВСЬКИЙ

КВІТЕНЬ

Квітню мій заквітчаний,
місяць-квітничок,
виший мені, квітеню,
цвітом рушничок.
Синіми барвінками,
травами і ріками
та зеленими гаями
з червоними солов'ями.

Максим РИЛЬСЬКИЙ

ПЕРЕД ГРОЗОЮ

Натрудившись у квітні,
Перецвівши у маю,
Йдуть дерева передлітні
В повінь лагідну свою.

Пелюстки зронивши в ноги,
Ждуть у зав'язі вони
Благодатної вологи
З рук дозрілої весни.

На траві роси немає,
Дим прослався над селом.
Землю ластівка черкає
Розтривоженим крилом,

Горобці в піску сипкому –
Ніби діти у ставку...
Стане ясно і малому,
Річ побачивши таку:

Йде гроза з-за верхогір'я...
Справді, тільки примічай:

Чорних птиць імлисте пір'я
Затемнило небокрай.

Прокотився грім з розгоном,
Грають блискавок шаблі,
Пахне морем – і озоном
Від притихлої землі.

Роман ЗАВАДОВИЧ

ПІД ЗОРЯМИ ВЕСНА ЩЕ БУДЕ СПАТИ

Під зорями весна ще буде спати,
Ще місто мла вкриватиме густа,
А ми до церкви підем привітати
Воскреслого Христа.

А в церкві так велично, світло буде,
Заграють дзвони із церковних веж,
і разом з ними заспівають люди:
«Христос воскрес!»

У поле, в ліс, де сніг останній тане,
У досвіток покотиться луна,
А там зі сну прокинеться і встане
Дзвінка весна.

І зійде сонце, наче кругла паска,
Мов писанка, розквітне вся земля –
Радіймо, друзі! Великодня казка
Гаївкою хай серце звеселя!

Співаймо, друзі, в великоднім колі
І Господа воскреслого молим,
Щоб обновились весною щастя й долі
Наш Рідний край, наш Дім.

Людмила ДОРОШ

Щасливий листок

Забуяла-усміхнулася світу весна всіма своїми барвами. Поля зазеленіли травами, замерехтіли весняними квітами, біля хат зацвіли дерева. І вся природа, здається, не могла натішитися теплом, сонцем, життям.

Вже незабаром господарі садитимуть городи, а от конюшина сіється раніше. Її Олексійковий дідусь уже посіяв. І онук йому теж допомагав – це ж таке відповідальне діло, тож він, як головний дідусевий помічник, не міг не взяти у цьому ділі участі. А коли незабаром конюшина почала пробиватися над землею, дідусь поділився з Олексійком секретом: якщо хтось знайде чотирьохлистну конюшину, тому усміхнеться удача.

Тож коли конюшина піднялася над землею і все поле весело зазеленіло, Олексійко вирішив піти на пошуки. Кому ж не згодиться удача? А йому, як нікому, вона була потрібна. Чомусь друзів у нього не було, він завжди проводив час один або, хіба, з дідусем.

І ось одного ранку він подався на поле з конюшиною. А там стільки того листя! Як же знайти той щасливий листок, серед цього багатого листу він – як голка в стогу сіна. Але хіба ж дістається удача ледарям? Тож Олексійко присів і давай копирсатися в конюшині. Аж тут – гульк – маленьке зайченятко забилося під конюшиною і тремтить від страху. Олексійко і сам злякався. Він був городянином і тільки нещодавно переїхав вжити в село, тож не звик зі звірятами, а тим паче – піклуватися про них. Але дідусь з бабусею поїхали на інше поле, далеко від хати, а він був вдома один.

«Що ж робити? – подумав Олексійсько. – Може, лишити його тут? А як знайде його лисиця?» – йому стало шкода зайчика, він захотів його погладити і лише тоді помітив, що в того перебіта лапка.

Мусив відкласти хлопчина пошуки щасливої конюшини – поніс він зайченя додому, пе-

рев'язав йому лапку і дав малому листок капусти. А мале зайченя, здається, розуміло, що той не бажає йому зла, вже не тремтіло, а тільки дивилося на нього великими сумними очима.

– Не бійся, все буде добре. Якщо хочеш – я й для тебе пошукаю щасливої конюшини і ти обов'язково видужаєш і знайдеш свою маму! – пообіцяв малий зайчаті, лишив його відпочивати, а сам – знов на поле, шукати чотирьохлистну конюшину.

От іде він до поля, а край дороги його сусід Василько намагається полагодити велосипедну шину. Хотів було пройти мимо Олексійко, але чому стало ніяково, тож він запитав із ввічливості:

– Тобі допомогти?

Василько розгублено закліпав очима і забелькотів:

– Та ось, послав батько до хворої бабусі в сусіднє село з продуктами, а я, мабуть, наскочив на якесь скло чи гвіздок...

Не мав Олексійко що роботи, соромно йому було залишити сусіда посеред дороги з навантаженим велосипедом і з діркою в шині. Поки вони з Васильком закінчили лагодити шину, сонце вже було високо на небі. А тут і дідусь з бабусею верталися з поля:

– Ходімо, внучку, обідати! – покликала бабуся Олексійка.

А коли після обіду він збирався знову піти на конюшинове поле, бабуся саме взялася садити цибулю. Вона взяла довгу велику дошку і потягла її на город. Олексійко бачив, що їй було важко, і хоч бажання знайти щасливий листок підганяло його в поле, любов до бабусі, яка піклувалася про нього ще з дитинства, не лишила його байдужим:

– Бабусю, тобі допомогти? – запитав онук і взявся за важку дошку.

Разом з бабусею вони клали на землю дошку, робили сапкою гарний рівенький рівчачок, а

потім Олексійко під вказівками бабусі встромляв маленьку цибульку в землю, загортав землею і трішки притискав – щоб цибулинка вистояла і під дощем, і під вітром, і проросла рівненько. Мабуть, аж двадцять грядок цибулі посадив Олексійко з бабусею. Втомився, що й казати, але в той же час його заповонило якесь незвідане до сих пір задоволення. І навіть маленький мозоль, який з'явився у нього на долоні, не затьмарював його внутрішнього задоволення.

Так і минув день, не вдалося Олексійку дістатися до поля з конюшиною. Наступного дня ще вдосвіта він поїхав з дідусем та бабусею на інше поле садити картоплю, і день знову збіг невідомо куди. А потім Василько покликав його пасти разом з ним череду і Олексійко погодився – він ще ніколи не пас череду і це видалося йому дуже цікавим. А коли Василькова мама принесла обід, він з таким апетитом, як ніколи, з'їв і борщ, і сало з цибулею, яке до того часу не хотів і в рот класти. Коли увечері хлопці пригнали корів у село, Олексійко відчув, що падає з ніг, але в той же час йому було так добре на душі і так приємно від зробленого ним діла.

Ось так минали дні, а Олексійку все ніяк не вдавалося податися на поле в пошуках щасливого чотирьохлистника. А одного ранку дідусь покликав його косити конюшину.

– Ну ось, прогавив шанс знайти удачу, – подумав трішки засмучено Олексійко. – Та нічого, може, коли конюшина знову підросте – я знайду щасливий листок!

А дні минали один за одним швидко й непомітно. Він допомагав дідусеві й бабусі, Василько познайомив його з іншими односельчанами і вони почали разом ходити на річку, грати у футбол.

А одного вечора, коли Олексійко разом з бабусею сиділи пізно увечері у дворі, дивлячись на засіяне мерехтливими зірками небо, Олексійка осінило: «Дивись, як гарно все почало складатися у його житті! Та це ж, мабуть, він таки знайшов щасливий листок конюшини, коли вони скосили з дідусем поле, і зараз той листок лежить на горищі і звідти надсилає йому удачу!»

Він розповів про це і своєму другові Васильку, але той чомусь не повірив йому. Проте Олексійко був переконаний, що десь там є малесенький листочок, який допомагає йому у всьому. А ви як гадаєте, друзі?

Народні прикмети, прислів'я

На Великдень перший раз закує зозуля.

Де вовк на Великдень зачує дзвони, то там буде цілий рік крутитися.

На Великдень: кожна дівка – маківочка, кожен хлопець – голубочок.

Такий вдатний газда, що й кури крашанками несуться.

Рохкай, пацю, рохкай, іще не Великдень.

Їж ковбаску, поки Паска.

А яйце від курки старше, бо воно свячене.

Де – писанка, де – мотанка, де – крашанка, а в нашій Галюньки галунка до галунки.

На Великдень сорочка хоч лихацька, але біленька, а на Різдво хоча сирова, аби нова.

Коли на Великдень ясно світить сонце, то через три дні падатиме дощ.

Коли на Великдень дощ або хмарно, буде врожай.

Коли на Великдень спить господар, то виляже пшениця, а якщо господиня – льон.

Верба красна – б'є напрасно, верба біла – б'є за діло.

Обійдеться Великдень без гречаної паски.

Добра паска, як є ковбаска.

Леся БРИЗГУН-ШАНТА

Перший Великдень Курчатка-Жовтенятка

– Весна прийшла! Весна прийшла! – зацвірінкав на плоті Воробчик-Молодчик.

– А ти звідки знаєш? Ну, звідки знаєш? – квікнуло Курчатко-Жовтенятко і здивовано подивилося на Воробчика-Молодчика. – Дивись, ще снігом навколо припорошило.

– Але верба цвіте! Пучечки-котики то сюди, то туди похитуються. Пухнатий жовтий пиллок розпорошують.

– А весняний Вітрець-Легіт летить собі весело і радісно усміхається. А тоді підхоплює жовтий пиллок на свої крила і несе його в світ за очі, – знову зацвірінкав Воробчик-Молодчик.

– А от і не в світ за очі, не в світ за очі, – озвався весняний Вітрець-Легіт, що якраз біля них швидко пролітав та й жартома, ніби ненароком, розкуйовдив сіренькі пір'їнки-пір'ячко Воробчика-Молодчика, а тоді жбурнув повну жменьку жовтого пилка на його вгору задертий хвостик і на дзвобик Курчатка-Жовтенятка.

– Ой-йой-йой! – збентежено цвіркнув Воробчик-Молодчик, розправив крильця і, не прощаючись, полетів геть.

– Ух, ти-и-и! – обурено крикнуло Курчатко-Жовтенятко і маленьким пухнатеньким крильцем обтріпало свій дзвобик.

А тоді стало їй задумалось: Гм-м-м... На хуторі дядька Шпака щось дивне твориться, чуда діються. Може дійсно весна вже прийшла? Ось уже третій день як господар і господиня спершу бджолиний віск розігрівали і з нього три великих свічки зліпили, сухим зіллям-квітами їх обмотали і по цілому дворі з ними ходили.

Свічки яскраво світилися, а песик Джульбасик, курочки й качки, похитуючи головами, на них дивилися.

Господарі по хуторі походжали, в курятник, де курочки сплять, заглядали, свічками все благословляли.

Двері до стайні відкривали, коників, корівок та теляток зі святами вітали. В хлів до свиней заходили, над вуликами – хатками бджіл – хрестики свічками виводили.

А коли хазяйка двері в хату відчинила, то господар над дверима великий хрест тими свічками зробив.

– А чого він це робить? – запитало Курчатко-Жовтенятко тата Півника.

– Щоб Господь Бог всіх нас: пташок, звіряток, хату цю і її господарів любов'ю огортав і від усього злого охороняв, – тихо відповів тато Півник.

– От цікаво! – сказало Курчатко-Жовтенятко.

У дядька Шпака в хаті на кухні всі бігають, метушаться... А які запахи звідти виходять!.. Господар смажить ціле порося, шинку, ковбаси, а

господиня паски пече, сирну паску готує. Бо ж Великдень, Великий День вже надходить завтра.

– Треба паски спекти та все інше приготувати, – говорить господиня, хитаючи головою.

А Курчатко-Жовтенятко за дверима уважно слухає. «Великдень? Паска? – подумало Курчатко-Жовтенятко.

– Цікаво, як та паска виглядає?.. От я зараз в хату зайду і все саме побачу, – раптом надумалось Курчатко-Жовтенятко і відважно підійшло під самі двері.

І от якраз в цій хвилині двері відкрились. Надвір вискочив песик Джульбасик. В мордочці велика соковита запашна ковбаса. Майже що не перевернув Курчатко-Жовтенятко так поспішав.

– Ах ти, розбишако! Ах ти, нечемнику Джульбасику! Ковбасу нам вкрав, нікого й не запитав. Ну й що ж нам з тобою робити? – крикнула господиня.

– Е, лиши, лиши його! Таж Великдень надходить, всіх звіряток треба нагодувати. Ну, а він сам собі взяв, – перебив дядько Шпак господиню.

– Закрий двері, а то паска сяде, – озвалася знову господиня знервовано.

І господар підійшов до дверей, щоб їх закрити.

– Паска сяде? Де ж вона сяде? Треба подивитись, – подумало Курчатко-Жовтенятко і швидко шмигнуло всередину кухні, ледь-ледь двері не прихлопнули його пухнатенький жовтенський хвостик.

А там... Що за чудо!

На лаві коло вікна на величезній мисці красується печене порося, парує, шипить.

– От буде смачна гостина, – говорить господар і радісно усміхається.

– Е, – озвалася хазяйка, – порося як порося, але глянь на мої паски.

Ні одна не сіла...

А на краєчку стола вже красувалося з десять, а може й більше, пасок.

– І чого ти їх так багато напекла? – спитав здивовано хазяїн.

– Чого? Що за питання! Ось нам з тобою по одній, а нашим дітям Гані, Марійці, Петрові, Іванові та внукам Андрійкові, Данилкові та Катрусі... А тітці Єві з дядьком, сином з жінкою та їхньою донею. Вже маєш десять. А для Павла, що сам живе й нікого з рідних не має. А старенькій сусідці Любі... Хіба вона може сама пекти? Їй вже 85 доходить. Ну, а отим сиріткам, що їм недавно тато помер. А в кошочок для свячення. А... – вела далі господиня.

– Ну добре, добре. Розумію, – перебив господар.

– На Великдень треба всім дати і по пасочці, і по крашеному яєчку та може ще там чогось... Розумію.

Курчатко-Жовтенятко стояло посередині кухні й уважно все це слухало.

Раптом побачило великого чорного kota і жахнулося. Він ліниво простягнувся і сплячими ще очима глянув на Курчатко-Жовтенятко. «Пробі!» – панічно квікнуло Курчатко-Жовтенятко і щосили погналося під стіл близько вікна. А кіт за ним.

Там при столі сиділи Андрійко, Данилко та Катруся, внуки дядька Шпака. Вони були дуже зайняті і спершу нічого не зауважили.

Хлопці писали писанки писальцем, а дівчинка фарбувала крашанки.

Курчатко-Жовтенятко так перелякалося, що, втікаючи, з розгону вдарилося об ногу Катрусі.

– А це що таке? – крикнула здивовано Катруся і поглянула вниз.

– Курчатко-Жовтенятко, що ти тут робиш? Ну ходи до нас на стіл. Поможеш нам з яєчками!

Вона ніжно й обережно підняла Курчатко-Жовтенятко і поклала біля себе коло мисок з фарбами. Курчатко-Жовтенятко тільки дзьобик роззявило з несподіванки і довго стояло мовчки. Приглядалося. Що за прекрасні кольори! Жовтий, зелений, блакитний та ще й червоний!

Катруся кладе біле яєчко у фарбу, а витягас кольорове! А хлопці пишуть писальцем на яєчках.

Раптом Курчатко і їх побачило.

– О, і я хочу писати, – квікнуло Курчатко-Жовтенятко і підбігло ближче до них.

– Та як це зробити? – Курчатко-Жовтенятко поглянуло на Данилка.

А Данилко якраз вмочив своє писальце у віск і намалював на яєчку хрестик.

– О, вже знаю! – І воно схопило пухнатеньким крильцем писальце, вмочило у віск, підійшло до бленького яєчка і почало й собі виводити різні кривульки: вправо, вліво, вгору, вниз. Так, як знало!

– А чого ви пишете писанки, – обернулося Курчатко-Жовтенятко до Андрійка і поклато писальце на стіл.

– Дідусю, скажіть чому. Ви краще знаєте, – звернувся Андрійко до діда.

Дідусь підійшов до стола: Розкажу, розкажу, – сказав він.

– Було це давно, дуже давно.

Тоді ще жив Ісус Христос.

Його мали розі'яти на хресті.

Гірко плакала Мати Божя.

«Що ж мені робити, щоб захоронити Мого Сина?» – бідкалася вона.

А тоді почала молитись.

І прийшла їй думка: «Намалюю різними узорами яєчка і занесу Пилатові, може помилює Його»...

І сіла малювати.

На білих як сніг яєчках виводила різні узори і ридала. А сльози, що капали на яєчко, мінялися на червоні крапельки і вийшли прекрасні писанки.

Коли вже намалювала з десятків яєчок, зав'язала їх у хустину і вибралася в палати Пилата.

Перед Пилатом поклонилася.

Та коли клякала, хустина розв'язалася і писанки покотилися по цілому світі.

Докотилися вони й до нас.

Старі люди кажуть, що поки ми всі будемо писати писанки, доти на світі буде гарно.

Чим більше писанок, тим гарніший світ, миліші люди.

Чим менше писанок, тим більше лиха на світі.

– От вам і вся легенда про писанки, – сказав дідусь, взяв писанку Курчатко-Жовтенятка й захоплено оглядав її. – Гм... Гм... Гарно! – подивився він на Курчатко-Жовтенятко. – З тебе буде неабиякий майстер-мистець!

А тоді й собі взяв писальце, біле яєчко і почав писати...

А Курчатко-Жовтенятко вже бралася за нове яєчко, щасливе та задоволене, що його дідусь похвалив.

До стола підійшла бабця.

– Скінчили? Добре! Отут вам кошички. Давайте по писанці до кошечки, а я додам ще решту: пасочку, ковбаску, хрін і все інше, а зверху прикрасимо барвінком. Буде на свячене, як підемо до церкви, бо ж завтра у нас велике свято – Великдень, Воскресна Неділя. Будемо тим свяченим розговлятися, – сказала бабця.

– І я хочу кошечку, – квікнуло Курчатко-Жовтенятко. Бабця здивовано глянула на нього.

– І як ти його понесеш?

– У дзьобику. Я теж хочу кошечку, – ще голосніше повторило Курчатко.

За короткий час на столі з'явилося п'ять кошечок: один великий для цілої сім'ї, три для Андрійка, Данилка та Катрусі, а мацьопинський для Курчатко-Жовтенятка. У нього вмістилася тільки одна писанка, яку воно саме намалювало.

– От кошечки вже готові, підемо до церкви і посвятимо все, – сказала бабця.

Та Курчатко-Жовтенятко здивовано головою похитало.

– До церкви? А де вона? Як вона?.. – запиталося воно бабці.

– Підеш з нами, побачиш, – відповіла бабця.

А Андрійко, Данилко і Катруся радісно заплескали:

– Так, так! Ти підеш з нами! Ти ж теж писало писанки!

(Початок на 4 сторінці)

На тиждень перед Великоднем святкуємо Вербну неділю, або Бечкову чи Цвітну неділю. В цей день нарізують вербових галузок (звичайно червоної верби) і несуть їх до церкви, щоб посвятити. Гілочки ці свято бережуться, бо вони – кажуть в народі – «помічні од недуг і грому», а також ними можна «викликати у посуху дощ». На Буковині ці гілочки називаються ще й «бечкою», а тому та неділя – Бечкова. А матері, принісши з церкви посвячену вербу, песливо «б'ють» ними своїх дітей, примовляючи:

*Не я б'ю – верба (або бечка) б'є,
За тиждень – Великдень,
Недалечко – красне яєчко.*

Або ж:

*Будь здоров, як вода,
Будь багатий, як земля,
І будь плідний, як лоза !*

Оскільки квітень – місяць дуже важливих сільськогосподарських робіт, люди з інтересом спостерігали – не рік і не два, а віками – погоду, бо від неї залежить майбутній врожай, і встановили свій народний прогностик, супроводжуючи його мудрими приказками та прислів'ями. Тому й кажеться:

Квітневі роботи на май не відкладай.

Гарна погода – гарний врожай.

Якщо на Благовіщення (яке за старим стилем, тобто за юліанським календарем, припадає теж у квітні, а не в березні, як за новим) лежить сніг – літо неврожайне.

Благовіщення без ластівок – холодна весна.

На Благовіщення чорногуз прилітає і вед-

мідь встає.

Квітень – переплітень, бо переплітає трохи зими, а трохи літа.

Квітень з водою, а травень з травою.

Хто у квітні не сіє, той у вересні не віє.

Теплий квітень, а мокрий май – буде в полі урожай.

Закурилася ліщина – час орати.

Сон на зиму відклади, а діло в квітні зроби.

Якщо дуб раніше од ясена розпустився – на сухе літо.

Розпустився дуб – пора сіяти горох.

На луках чи в лісі розпустилися золотаво-жовті дзвіночки первоцвіту – настануть теплі дні.

Якщо на початку квітня грім – на тепле літо.

Закумкали жаби – можна сіяти кукурудзу.

В який бік лягає тварина спиною, звідти повіє вітер.

Великі роси – на добрий врожай.

Сині хмари – на тепло й опади.

Ранній виліт бджіл – ознака, що настане тепла весна.

Журавлі летять мовчки, низько й швидко – на негоду.

Якщо кожух став гнучким і м'яким – чекай тепла і опадів.

Копита в коней потіють – на тепло.

Мокрий квітень, сухий май – буде в клуні рай.

А мудрих українських прислів'їв у зв'язку з квітнем ще багацько, бо – не так? – «що город, то й норів, що край, то й обичай».

А наступного разу будемо про травень – у цьому останньому місяці весни природа постає в усій своїй красі.

Загадки

Я писана красуня –
Вся в рисках і квітках,
Красу митців несу я,
Їх славлять у віках,
Мене кладуть у свято
На пишному столі,
Щоби моїм убранством
Втішалися малі.

(Писанка) (ХХІІІ)

ХВ

Та що там говорити?
Важливіша я тут,
Без мене вас до церкви
Святити не підуть.
Я голова над вами,
Мій рід йде з давнини,
Шанують нас віками
І славлять щовесни.
До того ж я багата
Родзинками й медком,
Їдять мене на свята
Із м'ясом, молоком.

(Пасха) (ХХІІІ)

Тоненьким прутиком
З вербовим котиком
Себе вітаємо
Легеньким дотиком...
Радісну вістку
Собі говоримо,
Що день великий
Не поза горами,
Що вже за тиждень
Буде... (Вербовий) (ХХІІІІ)

У християнстві є багато
Вербів свяченої на свято.
За нею поспішають в церкву
У цю святу неділю...

(Вербовий) (ХХІІІІІ)

Сторінка народознавства

Великодній сніданок

Коли на Великдень поверталися зі свяченим до своїх домівок, господар хати з кошиком ставав на порозі і казав тричі: «Христос воскрес!» А вся родина, сім'я хором відповідала: «Воістину воскрес!»

На Гуцульщині був такий звичай, що газда свячену паску насамперед ніс до худоби, клав її тричі на хребет, промовляючи: «Який дар красний, такі аби Бог дав телиці красні». Зі стайні господар зі свяченою паскою йшов до пасіки.

А там промовляв до бджіл з надією на кращий приплід і врожай. Коли газда вертався у хату, вся родина сідала за стіл, господиня запалювала свічку і прилаштовувала її до першої паски. Помолившись, усі разом говорили: «Аби ми дочекали й на другий рік Святого Воскресіння». Цей ритуал виконувався в кожній родині.

Мати накривала стіл білим вишитим обрусом. Святковий стіл заставляла найліпшими наїдками та напоями. Більшість страв, за традицією, готувалися з яєць, були тут і сир, і ковбаса, і шинка, і масло, і хрін, і молодий часник. А посередині красувалась пишно випечена паска, біля неї мати запалювала свічку. Тато брав свячене яйце, нарізав його на шматочки для кожного за столом і при цьому промовляв: «Дай нам, Боже, в щасті й при здоров'ї святу паску спожити, на другий рік Воскресіння діждатись і рік від року, доки Бог призначив віку. Христос воскрес!» Всі відповідали: «Воістину воскрес!» І після молитви починали снідати.

Першою стравою була, звичайно, паска. Тато відламував шматок паски з трьох боків, промовляючи: «Бог-Отець, Бог-Син і Бог-Дух святий». Ці шматочки зберігали до закінчення свят, а потім давали худобі, щоб вона була здорова. Деякі люди крихти, зібрані з великоднього столу, викидали на

город, бо вірили, що з тих крихт виросте боже зілля – маруна. На Гуцульщині вірили в те, що крихти зі святкового стола слід кидати в піч, бо якби ту освячену крихту з'їла миша, то перетворилась би в кажана.

Улюблений у нашому народі звичай – благословення на Великдень їжі й печива. З благословенням великодніх пасок тісно пов'язані наші славні писанки. У Прикарпатському краї існує звичай обдаровувати рідних крашанками чи писанками за святковим столом. Адже всі ми переконані, що яйце є символом Христового воскресіння. Як з мертвої шкаралупи родиться нове життя, так і Ісус Христос воскрес до нового життя.

Яйце – символ життя, і вважається, що воно має велику магічну силу. Яйце червоного кольору символізує відродження людей через кров Ісуса Христа. Яйця після освячення у церкві дарують один одному, кладуть на могили померлих. За народними повір'ями, пожежа припиняється, якщо у вогонь кинути освячене яйце; худоба не хворітиме, коли погладити її великоднім яйцем; вода для вмивання, якщо в неї опустити свячене яйце, сприяє здоров'ю та красі.

Пам'ятаю з дитинства, як мама налила в череп'яну миску води, поклала в неї шойно принесені освячені крашанки і дала нам, дівчатам, вмитися, потерти ними щоби, щоб ті були завжди рум'яними, а ми – гарними.

Слов'яни Великдень пов'язували з родючістю землі, з весняним відродженням природи. У великодньому кошику серед варених яєць обов'язково мало бути одне сире. Яйця святити очищеними, щоб освячена шкаралупа випадково не впала на землю і не була потоптана ногами, бо вона мала магічну силу. За сніданком їли все, що хто хотів.

І граємося, і вчимося!

Казочка про ворону

(До теми виховання справжньої людини)

1. Прочитайте (прослухайте) казочку про чорну ворону, слідкуючи за рисунками:

Бачить з гілки чорна ворона, як то добре білим голубам, і каже:

– Ану, пофарбую я своє пір'я набіло.

– Я вже біла. Тепер і я така, як ви, білі голуби. Тепер і я голуб.

– Ой, як то добре бути голу-

бом! Їж, скільки хочеш!

Наївшись, біла ворона закричала:

– Кра! Кра! Кра!

Упізнавши, що то ворона, голуб закричав:

– Це ворона! Це ворона! Геть звідси! Ти не голуб! Геть!

І голуби прогнали від себе білу ворону

Летить біла ворона до своїх, чорних ворон:

– Рятуйте! Рятуйте! Голуби мене прогнали. Я ворона, як ви!

Чорні ворони теж проганяють білу ворону:

– Геть! Ти біла! Ти не ворона! Ти не чорна ворона!

– Що мені тепер робити? – подумала біла ворона. – Голуби мене прогнали, бо я ворона.

Але ні чорні ворони не приймають мене, бо я біла. Тепер я ані справжня ворона, ані справжній голуб! Хто ж я тепер?

2. В українців є приказка: «Ворону пізнати по пір'ю». А в румунів існують вирази: «Сіоарă vopsită» (= «пофарбована ворона») і «a umbla cu сіоарă vopsită» (= ходити, поводитися, як пофарбована ворона), тобто обманювати людей, говорити неправду, видавати себе тим, чим ти не є в дійсності.

3. Яка ваша думка: чи біла ворона з даної казочки навчилася розуму, якою їй треба бути?

4. Чи то гарно бути білою (фарбованою) вороною серед людей, які тебе поважають і щиро з тобою поведуться?

5. Бачили ви осіб, подібних до білих (фарбованих) ворон?

Підготував І. Ребошанка

Казки народів Іспанії

Семеро круків

В одного подружжя було семеро синів. Та ось, нарешті, знайшлася й дівчинка. Всі дуже раділи з цієї події.

Якогось дня, коли треба було купати сестричку, виявилось, що в хаті немає води. Тоді мати сказала, щоб хтось із синів пішов по воду. Але піти хотів кожний. Брати пересварились, почали тусатися і розбили глек. Батько розсердився та й каже:

– Припиніть сварку, бо прийде зла чаклунка і оберне вас на круків.

Не послухались його сини. Сказав удруге – вухом не повели. Сказав утретє – так само. Тієї ж миті з'явилася перед ними зла чаклунка і обернула їх на круків.

Полетіли семеро братів круками в гори. Коли сіли спочити, підійшов до них гірський карлик і запросив жити до себе у скляну скелю. Там він добре доглядав братів-круків.

Минув час, сестра виросла. Одного дня дізналася вона від сусідки про своїх братів, що перетворилися на круків. Шкода стало їх дівчині і почала вона журитись і плакати. А мати й питає:

– Чом ти журишся та плачеш, донечко моя?

А дівчина їй:

– Як же мені не журитися й не плакати, коли дізналась я від сусідки, що маю семеро братів. Та посварилися вони через мене й стали круками.

– Так, – каже мати, – не послухались вони батька, і зла чаклунка обернула їх на круків. Треба думати, як їх урятувати.

Якось пішла дівчина в ліс. Зустрівся їй там добрий чаклун та й каже:

– Дівчино, коли хочеш зняти злі чари з твоїх братів, іди в гори і знайди скляну скелю, де вони живуть. Тільки не забудь узяти з собою гарбуза.

Зраділа дівчина, взяла гарбуза і мерщій у гори, шукати скляну скелю. Бігла вона, бігла і раптом подумала: а як же тую скелю відімкнути? Аж тут знову

з'явився перед нею добрий чаклун та й каже:

– На тобі кістку від курячої лапки. Нею і відімкнеш ту скелю. Тільки будь уважна, не загуби кістку.

На радощах дівчина побігла ще швидше. Та коли попереду показалася скляна скеля, побачила, що в руці немає кістки. Вернулася вона назад тією ж стежкою, та нічого не знайшла, бо бігла, аж підстрибувала. Пішла шукати вдруге – теж не знайшла, бо йшла і носа чухала. Тоді пішла вона втретє – надто вже їй хотілося зняти чари з братів – і знайшла кістку від курячої лапки, бо тепер була уважна, роздивлялася на всі боки.

Відімкнула дівчина тією кісткою двері у скелі, зайшла всередину, а назустріч їй гірський карлик.

– Кого ти тут шукаєш? – питає дівчину.

Вона й розповіла йому, що шукає своїх братів, яких зла чаклунка обернула на сімох круків. Карлик послухав і сказав, що її брати-круки живуть тут, але зараз їх немає – полетіли гуляти. І карлик зник.

Обдивилася дівчина довкола і бачить: на столі, застеленому чистою скатертиною, стоять сім мисочок з їжею. Вона й покуштувала потроху з кожної. А поки обходила стіл, не помітила, як у неї з пальця спала каблучка, що мати подарувала. Раптом почула дівчина: повертаються семеро круків, крилами лопотять – і сховалася за дверима.

Повернулися круки, сіли кожен на своє місце за столом та й кажуть в один голос:

– Пахне людиною! Пахне людиною!

А той із них, який побачив каблучку, додав:

– А я каблучку нашої сестрички знайшов! От якби вона була зараз тут! Дала б нам по скибочці гарбуза, поцілувала б кожного, то й спали б із нас злі чари.

Тоді вийшла дівчина з-за дверей, кинула на долівку гарбуза, і він репнув на сім скибок. Дала дівчина по скибці крукам і поцілувала кожного. Злі чари пропали, і семеро братів стали кожен собою.

Оленчині вишивки

Слова С. ЖУПАНИНА

Музика В.ТАЛОВИРІ

mf

А́ О - лен - ка в нас
 ру - ко - діль - ни - ця,
 хва - лять всі ї - ї, хоч ма - ла.
 Ска - терть ви - ши - ла,
 'блуз - ку ви - ши - ла,
 ма - мі ра - діс - но'
 по - да - ла. Ма - ма ті - шить - ся,
 та - то ті - шить - ся,
 бо світ - ли - ця в нас,
 як вес - на, у О - лен - чи - них
 ніж - них ви - шив - ках
 вся зак - віт - ча - на і яс - на.

А Оленка в нас рукодільниця,
 Хвалять всі її, хоч мала.
 Скатерть вишила, блузку вишила,
 Мамі радісно подала.
 Мама тішиться, тато тішиться,
 Бо світлиця в нас, як весна,
 У Оленчиних ніжних вишивках
 Вся завітчана і ясна.

А на вишивках, мов на вишеньках,
 Спілі ягоди, хоч збирай!
 А на вишивках усміхається
 Світлорайдужний барвограй.
 І проміниться, та ще й міниться
 Скрізь на вишивках дивосвіт,
 Бо залишився на цих вишивках
 Рук Оленчиних теплий слід.

Розмаляў сторінку

Пограймося!

Весняна розвага для маленьких

Діти ведуть хоровод і Наталочка в середині кола відображає все те, про що співають.

Наталочка зранесенька встала
І грядочки гарненько скопала.
(ніби копає грядку)

На грядочках землю спушила
І рівненько квіток насадила
(ніби розпушує і садить)

Різних квіток вона насадила
І водою рясненько полила.
(ніби поливає)

Ростіть, ростіть високо, квіточки,
Що садила в чотири рядочки.
(показує рукою вгору)

Добре потрудилась ти, Наталю,
Тепер бери того (тую), що є скраю.
(Наталю бере з кола дівчинку або хлопця на своє місце, а сама стає до гурту в коло і разом співають спочатку)

Діти ходять по колу, взявшись за руки, а вибраний хлопчик йде всередину кола й все показує, про що співається.

Ігорчику, земельку скопай,
(копає)

Щоб вродив нам добрий урожай.
Грабельками землю розгорни
І грядочки рівненько зроби.
(ніби розгортає землю і робить грядочки)

На тобі насіннячка аж жменьку
(всі ніби щось йому подають)

І засій рівнесенько земельку.
(бере і засіває)

А щоб гарний виростав врожай,
Водичкою грядку поливай.
(поливає)

Тепер можеш йти відпочивати
І заміну собі пошукати.
(Ігорчик йде в коло й разом із усіма співає, а замість себе іншого хлопчика вибирає)

Діти стають у коло, пританцьовуючи весело, співають веснянку.

Прилинь, прилинь, хмаронько, із неба
І дай дощу, бо нам дуже треба.
Нехай дощик рясненько полиє,
Всю травичку щедренько обмиє.
І дерева та кущі в лісочку,
І у нашім зеленім садочку.
Дай водиці для моєї землиці,
А з врожаю будуть паляниці.
Дощик, дощик, щедро поливай,
Щоб багатий був наш рідний край.

Діти ведуть хоровод.

Сонечко, сонечко,
Заглянь у віконечко.
Вийдем на забави
На зелені трави...
Будемо співати,
День наш звеселяти.
Заглядай все, сонечко,
У моє віконечко.

Діти, взявшись за руки, співають веснянку.

Усі в коло поставаймо,
Свої рученьки з'єднаймо.
О, який чудовий час:
Веснонька іде до нас.

Сонце дивиться з хмарини, –
І так буде все, щоднини!
Веселитиме всяк час
Нас усіх весняний час.

Красна веснонька прийшла,
Сонце, тепло принесла.
І радіє кожен з нас,
Бо прийшов чарівний час!

Володимира КРУКОВСЬКА «СВЯТКУЙМО ВЕЛИКДЕНЬ»

Пішаємося нашими дітьми!

Любі діти!

Всі пори року прекрасні, милі вашій душі, кожна з них має свою звабу, чарівність і красу. Весна – особлива, вона приносить красу, диво пробудження всього живого, всього, що тягнеться до неба, до сонця. Вона оновлююча, це веселий поклик до життя. З нею так багато чого пов'язаного із вашою дитячою радістю, юначою буйністю.

Бажаємо вам успіхів у праці, міцного здоров'я, бадьорого весняного настрою. Ростіть на радість ваших батьків.

Христос воскрес!

Валентин Миколай Грижак,
2 роки, с. Верхня Рівна

Марію, Каріна, Юстин, Беатріс та Каталін з
дитсадка с. Негостина на конкурсі
«Усмішка української дитини»

Б'янка Катана, Габрієла Періжок, Далія Грігораш (усі з 4 класу),
Флорін Андрічук (5 клас), с. Негостина